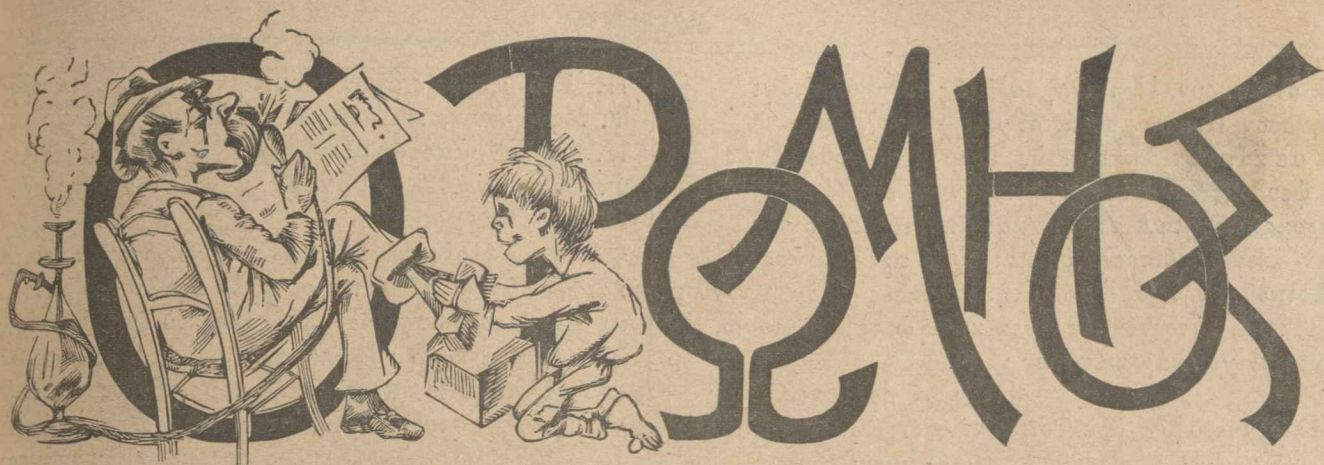

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου ἕκτη κι' εἰκοστή,
μεταβολὴ καθ' ὅλα θαυμαστή.

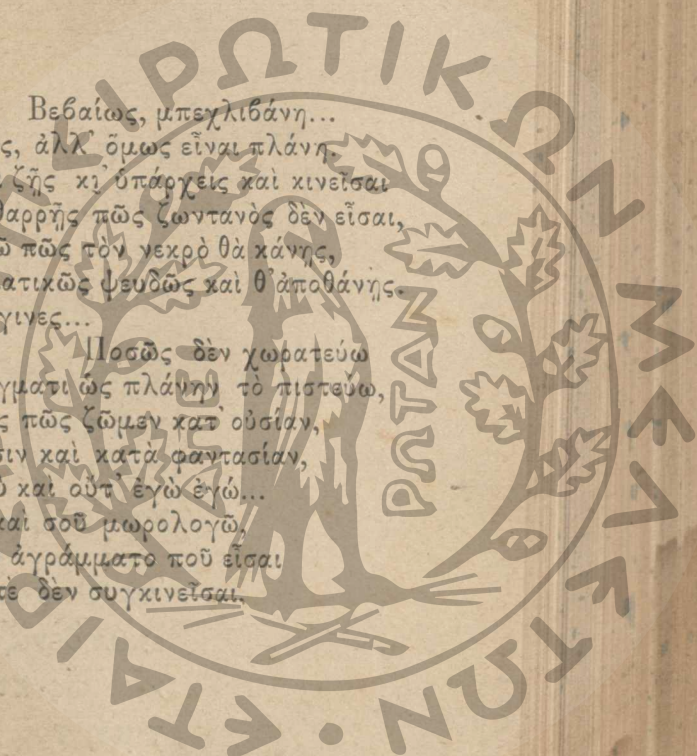
Τρακόσα πενήντα κι' ὀκτὼ
καὶ θαῦμα μαγείας φρικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Καὶ τί ἐστὶ Πνευματισμός;
Φ. Ὑπομονὴ ὀλίγη.
Π. Ὡς πότε πιά ὑπομονή;
Φ. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπείγει.
Π. Ἀλήθεια ὅμως ἔγινες καὶ σὺ ψευτοφυλλάδα
καὶ θέλεις μὲ τὰ φέμματα νὰ σείσης τὴν Ἑλλάδα,
κι' ὅπως ὁ κόσμος βεβαίῳ σου ἴσάλεψαν ἢ βίδες
καὶ εἶναι πλάνη μοναχὰ ἐκεῖνα ὅπου εἶδες;
Φ. Τὸ πᾶν ἀπάτη, Περικλῆ, καὶ ὅ,τι πρᾶγμα κάνεις
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἢ προῖον τῆς πλάνης.
Π. Κι' ὅταν πεινῶ, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Τὸ θέλ' ἢ φαντασία.
Π. Κι' ὅταν μὲ πιάνη κόψιμο;
Φ. Κι' αὐτὸ πλαναισθησία.
Π. Λοιπὸν δὲν ζῶ, βρὲ Φασουλῆ;

Φ. Βεβαίως, μπεχλιβάνη...
πιστεύεις μόνον ὅτι ζῆς, ἀλλ' ὅμως εἶναι πλάνη.
Κι' ὅπως πιστεύεις ὅτι ζῆς κι' ὑπάρχεις καὶ κινεῖσαι
θάλλῃ καιρὸς ποῦ θὰ θαρρῇς πῶς ζωντάνος δὲν εἶσαι,
κι' ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς τὸν νεκρὸ θὰ κάνης,
κι' ὅπως δὲν ζῆς πραγματικῶς ψευδῶς καὶ θ' ἀποθάνης.
Π. Χωρατατζῆς μοῦ ἔγινες...
Φ. Πόσως δὲν χωρατεύω
κι' εἰς ὅ,τι βλέπω πράγματι ὡς πλάνη τὸ πιστεύω,
καὶ μὴ νομίζης ἀληθῶς πῶς ζῶμεν κατ' οὐσίαν,
ἀλλὰ κατὰ ψευδαίσθησιν καὶ κατὰ φαντασίαν,
καὶ οὔτε σὺ δὲν εἶσαι σὺ καὶ οὐτ' ἐγὼ ἐγώ...
ἀδίχως ὅμως κάθομαι καὶ σοῦ μωρολογῶ,
διότι σὺ σὰν κούτσουρο ἀγράμματο ποῦ εἶσαι
μὲ θεωρίας ὑψηλὰς ποτε δὲν συγχινεῖσαι.

Αὐτὰ διδάσκουν, Περικλῆ, σ' ἐμᾶς τὸ σκυλολόγι οἱ σήμερον Πυρρωνισταί, οἱ νέοι φρενολόγοι, ἂν δὲ μὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς καμμιὰ φορὰ θελήσης περὶ ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς μικρὸν νὰ ὁμιλήσης, σταυροκοπεῖσαι μὲ τὰ δῶδ καὶ ἀπορεῖς εὐλόγως ἂν εἴν' ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς καὶ σὺ ὁ φρενολόγος.

Π. Λοιπὸν ἀλήθεια, Φασουλῆ, ἐπέταξες 'στὸν Κρόνο ;

Φ. 'Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ πέταγμα κι' ἐγὼ σὲ βεβαιῶνω.

Π. Καὶ τί χαμπάρια ἔφερες ;

Φ. Περνοῦν πολὺ καλά.

Π. Μὰ δὲν μοὺ λές, βρὲ Φασουλῆ, πῶς πᾶν ἀπομαλά ;

Φ. 'Ενῶ κι' ἐκεῖ περιεργα ἐπισυμβαίνουν τόσα κάθε Κρονίδης φαίνεται πῶς τάχει τετρακόσα, καὶ χαίρουν, θεία χάριτι, πρὸς τὸ παρὸν ὑγείαν χωρὶς ν' ἀσκοῦνται παντελῶς εἰς τὴν φρενολογίαν. Μαθόντες ὅμως ἀπ' ἐμέ, τὸν ποῦρον 'Αθηναῖον, πῶς 'Υπουργεῖον θὰ γενῇ Συγκοινωνίας νέον, ἡγάλαξαν περιχαρεῖς ἀή γῇ πυρὶ μιχθῆτω, εὐοί ! εὐὰν τοῦ Θεοδώρη καὶ τὸ Κορδόνι ζήτω», κι' ἕνας τοῦ Κρόνου 'Ηρακλῆς καὶ πρῶτος νταγαλαρᾶς μοῦ ἔδωκε κατραπακταῖς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς, διότι τώρα ποῦ κι' ἔδω πρὸς δόξαν τῆς 'Ελλάδος θὰ συστηθῇ ἐπίσημος Συγκοινωνίας κλάδος, ἐλπίς ὑπάρχει, Περικλῆ, 'στὴν πάροδον τοῦ χρόνου πῶς θὰ συγκοινωνήσωμεν καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Κρόνου.

Π. Τί ἄλλο ;

Φ. Κατεθαύμασα τὴν ἐκλαμπρόν των σφαῖραν, τοὺς εἶπα δὲ πῶς ἡ Βουλῇ θ' ἀνοίξῃ τὴν Δευτέραν, πῶς συμπολιτευόμενοι δὲν ἔφθασαν πολλοὶ ἂν καὶ ὁ Θεοδώρακης τῶν ἐν βία τοὺς καλῇ, καὶ ὅτι Πρόεδρος Βουλῆς θὰ γίνῃ Κουδουνάτος ὁ Βαλσαμάκης, ὁ Μπασιάς, ἢ ἄλλος Κορδονάτος.

Π. 'Ὡστε ἀλήθεια πῶς πετᾷς 'στὰ ὕψη, Φασουλῆ ;

Φ. 'Εγὼ ἐσχάτως, ἀδελφέ, κατήντησα πουλί, καὶ τσίτου τσίτου κελαῖδῶ καὶ τρώγω καναβοῦρι κι' ἀπὸ 'ψηλὰ περιφρονῶ τὴν ἀσχημὴ σου μούρη. Τὸ πρόσωπόν μου, Περικλῆ, διάφορον τὸ δείχνω, ἄλλος ἐξ ἄλλου γίνομαι καὶ ὅ,τι θέλω ρίχνω, τραπέζια, πιάνα, σίδερα, τοῦ μούστου τὰ βαρέλια, καὶ οἱ τρελλοὶ κι' οἱ φρόνιμοι ξεραίνονται 'στὰ γέλοια.

**Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.**

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος, ἐκδίδεται μεθαύριον τὰ μάλα φιλοκάλως μὲ σύστημα διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος, τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κι' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς περὶ πολλῶν σαφεῖς ιδέας δίδει, καὶ τοῦτο τὸ περίεργον κι' ἐκκεντρικὸν βιβλίον πωλεῖται 'στὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη καὶ 'στῆς 'Εστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει... τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαί... κομμένο τὸ γελέκι.

Π. 'Εσὺ 'μπορεῖς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ ρίξης κι' 'Υπουργεῖα.

Φ. Μεγάλα ἐκατόρθωσε ὡς τώρα ἡ μαγεία.

Π. Μὰ δὲν 'μπορῶ, μωρέ, κι' ἐγὼ νὰ κάμω κάτι τί ;

Φ. Φθάνει νὰ θέλῃς μοναχά, κανεὶς δὲν σὲ κρατεῖ.

Π. Γιὰ 'πές μου...

Φ. Πρὸς τὰ Πνεύματα τὴν προσοχὴν σου τρίψαι καὶ μὲ τὰ δῶδ τὰ μάτια σου τὸν ἀφαλό σου βλέψαι, κι' ἂν κατορθώσης νὰ γενῇς καὶ σὺ ὁμφαλοσκόπος 'μπορεῖς νὰ κάμῃς θαύματα ταχέως καὶ ἀκόπως, κι' ἀπαλλαχθεὶς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόρους καὶ τὰ βάρα νὰ ὑψωθῇς 'στὸν Σείριο, 'στὸν Κρόνο καὶ 'στὸν 'Ασ.

Π. Ἀλλ' ὅμως τώρα εἰμπαρεῖς ἐμπρὸς μου νὰ πετᾷς ;

Φ. 'Ακοῦς ἐκεῖ ἂν εἰμπαρῶ, ἀλλὰ νὰ μὴν τρομάξῃς.

Π. 'Α ! μπᾶ !

Φ. 'Ιδού !.. ἐπέταξα... πηγαῖνω πρὸς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ φυλάξου, Περικλῆ, κι' εἶμαι πτηνὸν εὐκόλιν.

Π. 'Ὡ θαῦμα ὑπερφυσικόν !.. μωρὲ μὰ τῆναι τοῦτα ;

Φ. Νὰ πῇς πολλοὺς προσκυνησμοὺς ἐκ μέρους μου 'στὸν κι' ὡς πετᾷς μιά φορὰ ἐνμέσω τοῦ ἀπείρου [Σγούτα σηκώνων καὶ ὀλόκληρον τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Π. Σὰν ἔχῃς τόσην δύναμιν καὶ σπήτια νὰ σηκώσῃς, δὲν εἰμπαρεῖς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τρυπώσῃς 'στὴν 'Εθνικὴ τὴν Τράπεζαν καὶ 'στοῦ Τσιγγροῦ τὴν κάσπιν ;

Φ. Αὐτοῦ ἐστράφ' ἡ σκέψις μου καὶ ἡ φροντίς μου πᾶσα, ἂν δὲ κι' αὐτὸ κατορθωθῇ τὸ θαῦμα, Περικλέτο, εἰς κόρακας ὁ μάρσιπος διὰ παντὸς ἐρρέτω.

Π. Κατέβα κάτω, μασκαρᾶ...

Φ. Πετῶ εἰς τὸν ἀέρα...

'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς θὰ σ' εὔρω τὴν Δευτέραν ν' ἀκούσωμε ὁ Θεόδωρος τί λόγο θὰ μᾶς βγάλῃ καὶ τί θὰ ποῦν οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ Ρῶσοι κι' Ἀγγλογάλοι.

Π. Κατέβα κάτω, κότσυφα, καὶ πάψε πιά τὰ μάγια. [λοι.

Φ. Τσίρ, τσίτου, τσίτου, τσίτου, τσίρ...

Π. Τώρα θὰ 'δῇς, κανάγα.

(Ὁ Περικλῆς μὲ δίκανο τουφέκι σημαδεύει καὶ τοῦ πετῶντος Φασουλῆ τὰ πισινὰ σκοπεύει, ἀλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς πετᾷ σὰν τὸν σπουργίτη καὶ καταδρέχει ἑξαφνα τοῦ Περικλῆ τὴν μύτη.)

**Ὁ ἀρχιμάγος ὁ Σουρῆς
καὶ τὸ σουζὲ ὁ Θεοδωρῆς.**

Σ. — Συναθροισθῆτε, Πνεύματα, καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω καὶ ὅλα βοηθήσατε νὰ τὸν ἀποκοιμίσω.

'Ακούσατε τὸ πρόσταγμα Σουρῆ τοῦ ἀρχιμάγου, ποῦ εἶχε πρόσωπον λαγοῦ καὶ γενειάδα τράγου, ποῦ κατ' αὐτὰς περὶ πολλὰ πνευματικὰ τυροβάλλει καὶ καθὲ εἶδος Πνεύματα ἐμπρὸς του κατεβάλλει.

'Εγώμιν μάγισσας παιδί καὶ μάγισσας ἀνῆψι, ἐγὼ νὰ θέλω μοναχά καὶ χάνομαι 'στὰ ὕψη, ἐγὼ τὸ κάθε κούτελο βουλῶναι τοῦ τυχόντος μὲ τὴν σπραγίδα τὴν σεπτὴν τοῦ πάλαι Σαλομώντος, ἐγὼ τὴν Σαλομωνική τὴν ξέρω σὰν νερό καὶ νὰ μοὺ κἀνῃ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς τὸν σοβαρό, ἐγὼ εἶμι ποῦ καθόμιν κοιμοῦμαι μ' ἕνα πόδι, φωνάζω σὰν τὸν κόκορα καὶ κουτουλῶ σὰν βῶδι, ἐγὼ 'μπορῶ ἀκατάχαρο καὶ βάτραχο νὰ φάγω καὶ 'στὰ καλά καθόμιν νὰ εὐνοχίσω τράγο, νὰ προσκαλέσω γύρω μου τὰς 'Ερινύς καὶ Στύγας καὶ νὰ σκοτώσω βούβαλο μὲ τὸ φτερό τῆς μυίγας.

Εγὼ, ἂν θέλω μοναχά, θὰ 'δῶτῃ τὸ κουνούπι μὲ παθορίταις Θεοδωρῆ καὶ μὲ φακόλ Τρικουπη, ἐγὼ 'μπορῶ γιὰ κάθε τί χωρὶς χαρτί νὰ γράφω, νὰ κάνω Ἀερόν Μπολιέ τὸν Βουλευτὴ Ζωγράφου, νὰ βαπτίσω ἀρχηγούς ἐντὸς ἐνὸς μαστέλου, νὰ φτιάξω κάρδες ταμπούρα μὲ τρίχες τοῦ Σεμέτελου,

καὶ νὰ τὸν σπείλω ἐπειτὰ γιὰ νὰ τὸν 'δρῶν εἰς ξένοι 'στὴν 'Εκθεσὶ τῆς Μουσικῆς, ποῦ θὰ γενῇ 'στὴν Βιέννη.

'Εμπρός ! ἔλατε, Πνεύματα, μ' ἐμὲ ὀλόγουρά του καὶ κλείσατε σιγὰ σιγὰ τὰ γυῖρα βλέφαρά του νὰ πῇς εἰς λήθαργον γλυκύν ὁ μέγας Κορδονάτος... ἐγὼ, ἐγὼ σᾶς προσκαλῶ, ὁ μάγος ὁ βαρβάτος.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ καὶ πτερυγίζουσι Πνεύματα 'στὸν Θεοδωρῆ κοντά.)

Σ. — Κοιμήσου, Θεοδωράκη μου, κοιμήσου, Δεληγιάννη... τὰ παρασμένα ἔλασε καὶ κἀνε νάνι νάνι.

Κοιμήσου, Θεοδωράκη μου, κι' ἡ μάϊρά σου δουλεύει καὶ τὸ μακρὺ Κορδόνι σου 'στὸν κόσμο βλαστίζει.

Παρακαλῶ σᾶς, Πνεύματα, σιγὰ σιγὰ περνάτε, καὶ μὴ μοὺ τὸν ἐγγίζετε καὶ μὴ μοὺ τὸν 'ξυπνάτε, κι' ὅς βλέπῃ μὲς 'στὸν ὕπνο του κουβούκλια μὲ τὰ κλήματα καὶ ὅχι χάρτινο παρὰ κι' ἀνέκτιστα ἐλλείμματα.

Κοιμήσου, Θεοδωράκη μου, καὶ νάνι νάνι κἀνε, κι' ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς ἐξορκισμένος νάναι.

Αὐτός ὁ μονοκόκκαλος δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
τὸ πνεῦμα τὸ μουφλούζικο ἐμπήκε 'στὰ μισῶτά του
κι' ἐκεῖνο τὸν ἐμούρλωνε καὶ τοῦ τὰ κάνει ὅλα
κι' οἱ ἀριθμοὶ τσακόνονται καὶ παίζουν καρμπόλα.
'Ας φύγη ἔξω ἀπ' ἐδῶ κι' ἄς κλαίῃ γιὰ τὸ χάλι του,
κακὸ στυρὶ 'στὸ στόμα του καὶ πέτρα 'στὸ κεφάλι του.

Ω Πνεύματα τοῦ πονηροῦ, ποῦ σὰς ξεριῶ ὁ Δαίμων
ἐκ τῆς γέννησής τοῦ πυρός, ὑδάτων καὶ ἀνέμων,
ἀφανισθῆτε ἀπ' ἐδῶ καὶ σύρτε 'στὰ γουρούνια,
γιατὶ μᾶς παραμπήκατε 'στὰ δύο μας ρουθούνια.
Μακράν μας κι' ὁ Χαρίλαος, μακράν κι' ὁ Καραπάνος...

(Κοιμίζει τὸν Πρωθυπουργὸν Σουρῆς ὁ λαοπλάνος.)

Πρωθ.—Νά! νά! τὸ 'Ισοζύγιον... ὥσάν ἀσκὶ φουσκώνει
κι' ὡς ποῦ νὰ στρέψω νὰ τὸ 'δῶ ἐμπρός μου εἶναι σκόνη.
Τελείωσαν τὰ ψέμματα... βαρδᾶτε παραπέρα...
ἐμπρός 'στὸ Κοινοβούλιον κι' εἰσέωσε Δευτέρα...
Τρικουπῆ, μὴν κορδόνεσαι καὶ στάσου 'στὴν ἀράδα
καὶ τὴν οὐρά σου μὴν κουνῆς καθὼς τὴν σουσουράδα.
Μὲ δάκρυα γονάτισε 'μπροστά μου, Καραπάνε,
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα σου ἐπέρασαν καὶ πᾶνε,
κι' ὁ Θεοδωρὴς ὀργήγορα ρεντίκολε θὰ κάνη
καὶ σὲ τὸν κοκορομυῖαλο, καὶ σὲ τὸν στραβοκάνη.

Μακράν μου, πνεῦμα πονηρόν... ποῦ θέλεις νὰ μὲ σπρώξῃς;
ἄρατε πύλας κι' ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης.
Καὶ ποῖος εἶναι ἄραγε ὁ Βασιλεὺς αὐτός;
ὁ Κορδονάτος Θεοδωρὴς, ὁ τόσον ζηλευτός.
'Εγώμυ ὁ Γορτύνιος, ποῦ ξέρω ἀπὸ μάγισσα
καὶ βλέπω πιὸ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν κουκουβάγια,
ἐγώμυ ὁ Ἀλλάν-Καρδέκ, ποῦ ξέρω νὰ βροντῶ,
ποῦ βάζω Ναπολέοντος μεγάλου τρικαντό,

ποῦ δὲν ξιππάζομαι ποτὲ ἀπὸ κανένα φόβο,
ποῦ καὶ τὰ δύο χέρια μου ἀμέσως πετσουκῶ
καὶ πάλιν τὰ ξανακολλῶ πρὸς ἐκπληξιν κοινήν,
κι' ἀκούω ἐκ τῶν ἄνωθεν ἀόρατον φωνήν.

'Εγώμυ ἐκεῖνος ποῦ ψωμὶ ἐχόρτασα τὸν τόπον
καὶ μόνος πνευματίζομαι χωρὶς κανένα κόπον,
ἐγὼ μὲ μάτια σφαλιστὰ καὶ ψύλλους κυνηγῶ
κι' ἀπὸ τὰ νύχια κἄποτε τσακόνω τὸν λαγόν,
ἐγὼ προστάζω Πνεύματα καὶ θέσφατ' ἀπαγγέλλω
κι' εἰς δύο Δεληγιάννηδες χωρίζομαι σὰν θέλω,
καὶ λέγω εἰς τὸ δευτερόν ἐγὼ τοῦ Δεληγιάννη
πῶς 'Ισοζύγιον ζητῶ σπουδαῖον νὰ μοῦ κάνη,
κι' ἀμέσως 'Ισοζύγιον 'στὴ μέση ξεφουρνίζεται
κι' ἡ Δύσις κι' ἡ Ἀνατολή γιὰ τοῦτο δαιμονίζεται,
καὶ φόντα καὶ χρεώγραφα κατρακυλοῦν μὲ τούμπαις
κι' ἀνάβει τέτοια πυρκαγιὰ, ποῦ δὲν τὴν σβύνουν τρούμπαις.

'Εγώμυ ἐκεῖνος ποῦ συχνὰ τὸν πιάνουν τὰ φεγγάρια
καὶ 'στὸ καυκὶ των κρύβονται πολλοὶ σὰν σαλιγκάρια,
ἐγώμυ ἐκεῖνος ποῦ πολλοὺς ταῖζω κουκουναίρι
κι' ὁ μπακαλιάρος γίνεται 'στὰ χέρια μου μανάρι,
ἐγώμυ γέννημ' Ἀλεπούς καὶ μὲ τὸ παραπάνω
καὶ τὰ παπούτσιᾶ ἐδῶσα 'στὸν δόλιο Καραπάνο,
ποῦ μονοπώλια καπνοῦ κρυφὰ μοῦ ἐμαγειρεύει...
γρηὰ τὸ μισοχείμωνο ξυλάγκουρο ἐγύρευε.
'Εγώμυ μάγος μιὰ φορὰ, καὶ τὰ γηαλιὰ θὰ βάλω
καὶ 'στὸν Σουρῆ τὸν τενεκὲ καὶ 'στὸν Καρδέκ τὸν Γάλλο,
ἐγὼ κοιμίζω τοὺς Ρωμηοὺς καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια
καὶ κάνουν τὰ γηαλιὰ καρφιὰ καὶ τᾶχουρα κομμάτια.

(Μονάχος ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ μάτια του ἀνοίγει,
ὁ δὲ Σουρῆς ξιππάζεται καὶ ὅπου φύγη φύγη.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποικίλοι κι' εἰς μεγέθη κι' εἰς σχήματα καὶ εἶδη,
μ' εἰκόνας διαφόρους περιφανῶν ἀνθρώπων,
ὅπου αὐτοὶ μονάχα στολίζουν κάθε τόπον,
καὶ δὴ τῆς Ἀλεξάνδρας, τῆς τόσον θρηνηθείσης,
ποῦ τόσας μᾶς ἀφῆκε γλυκεῖας ἀναμνήσεις.
Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται μὲ τόσα φιγουρίνια!...
τί χρώματα, τί τέχνη, καὶ τί μεγάλη φτήνεια.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνου,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δὴ φεγγαβολεῖ γεμάτο.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Θαῦμα ιδέσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω καὶ περάσης
ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσης,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μονάχα καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λεῖπόν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπέλλο.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοφύτος πολὺς.